

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 sierpnia 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. przyznał wnioskodawcy H. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy na dalszy okres czasu tj. od dnia 1 lipca 2018 roku do dnia 31 lipca 2020 roku . W uzasadnieniu wskazano ,że wnioskodawca z powodu wypadku jest częściowo niezdolny do pracy a nie całkowicie / decyzja w aktach ZUS/.

W dniu 7 września 2018 roku wnioskodawca odwołał się od powyższej decyzji. wskazując ,że jego stan zdrowia nie poprawił się . Wniósł o powołanie biegłego ortopedy celem określenia jego rzeczywistej zdolności do pracy./ odwołanie k- 3-4/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Wskazano ,ze wnioskodawca był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do dnia 30 czerwca 2018 roku. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 25 lipca 2018 roku stwierdziła ,że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do 31 lipca 2020 roku. Ponadto orzeczono ,że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 31 lipca 2010 roku ale jego całkowita niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy / odpowiedź na odwołanie k- 23/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 26 czerwca 2012 roku wnioskodawca uległ wypadkowi przy pracy. Do dnia 30 czerwca 2018 roku miał przyznaną rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy/ niesporne/.

W dniu 21 maja 2018 roku wnioskodawca wystąpił o przyznanie mu renty wypadkowej na dalszy okres czasu / niesporne , wniosek w aktach ZUS/.

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 21 czerwca 2018 roku stwierdzono ,że wnioskodawca jest niezdolny do pracy częściowo do dnia 30 czerwca 2019 roku w związku z wypadkiem przy pracy oraz całkowicie niezdolny do pracy do dnia 30 czerwca 2019 roku bez związku z wypadkiem przy pracy / orzeczenie lekarza orzecznika w aktach ZUS/.

Wobec sprzeciwu wnioskodawcy od powyższego orzeczenia został on skierowany na badanie przez Komisję lekarską ZUS. Orzeczeniem Komisji z dnia 25 lipca 2018 roku ustalono ,że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do dnia 31 lipca 2020 roku natomiast jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 31 lipca 2020 roku ale całkowita niezdolność nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy ale pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu / orzeczenie komisji w aktach ZUS/.

Wnioskodawca urodził się (...). Z wykształcenia jest mechanikiem maszyn i urządzeń przemysłowych. Ukończył (...) Szkołę Zawodową . Pracował jako kierowca (...)/niesporne/.

Wnioskodawca w czerwcu 2012 roku doznał urazu podudzia lewego w czasie wykonywania pracy w Finlandii. Było to wieloodłamowe złamanie przestawowe nasady bliższej kości piszczelowej z odłamaniami kłykcia przyśrodkowego. Złamanie wygoiło się z pełnym zrostem kostnym, ze znacznie ograniczonym zgięciem i z następowymi dużymi zmianami zwyrodnieniowymi lewego stawu kolanowego.

Następnie w roku 2013 i 2014 doznał urazów nie związanych z wykonywaną pracą . Był to uraz lewego biodra i lewego uda, ze złamaniem kości udowej. Był z tego powodu leczony operacyjnie. Obecnie wnioskodawca porusza się z pomocą kul łokciowych. Bez kul staje krótkotrwale i z trudem. U wnioskodawcy na skutek wypadku przy pracy z 26 czerwca 2012 roku rozpoznaje się wygojone złamanie wieloodłamowe, przestawowe nasady bliższej z odłamaniami kłykcia przyśrodkowego kości piszczelowej lewej, które było leczone operacyjnie . Ponadto wnioskodawca cierpi na zaawansowaną chorobę zwyrodnieniową pourazową stawu kolanowego lewego. Na skutek urazu odniesionego w dniu 16 marca 2013 roku u wnioskodawcy występuje wygojone złamanie spiralne trzonu kości udowej lewej

zespolone operacyjnie płytą AO. Na skutek urazu przebytego w dniu 16 listopada 2014 roku u wnioskodawcy występuje przebyte złamanie podkrętarzowe kości udowej lewej i ponowne złamanie trzonu zespolone gwoździem śródszpilkowym, wygojone, ze stawem rzekomym okolicy podkrętarzowej uda. Ponadto u wnioskodawcy występują zmiany zwyrodnieniowe stawu biodrowego lewego, obustronny, lekki przykurcz D.'a rozciągnięcia dłoniowego rąk. Na skutek przykurczu nie występuje istotne upośledzenie czynności palców.

Następstwem przebytych urazów okolic biodra lewego i uda w roku 2013 i 2014 są zmiany zwyrodnieniowe stawu biodrowego lewego skutkujące ograniczeniem jego ruchomości, szczególnie zgięcia oraz skróceniem kończyny dolnej lewej. Zaniki mięśni kończyny lewej dolnej są utrwalone od dawna, przy dobrze zachowanej sile mięśniowej.

Ponadto wnioskodawca cierpi na otyłość – waży 119 kg przy wzroście 174cm.

Doznany wypadek przy pracy i jego następstwa powodują u wnioskodawcy znaczne ograniczenie w wykonywaniu pracy zarobkowej. W związku z wypadkiem wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy. Niezdolność ta ma charakter okresowy do 31 lipca 2020 roku. Wnioskodawca będzie wymagał oceny zdolności do pracy po ewentualnym postępowaniu operacyjnym kolana lewego. Naruszenie sprawności całego narządu ruchu wnioskodawcy, szczególnie doznane w roku 2013 i 2014 urazy i ich odległe następstwa powodują u wnioskodawcy całkowitą niezdolność do pracy, bez związku z wypadkiem przy pracy. W tym zakresie wnioskodawca wymaga leczenia operacyjnego / opinia biegłego ortopedy traumatologa k- 30-35/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie opierając się na dokumentach załączonych do akt sprawy, w tym aktach ZUS jak i opinii biegłego ortopedy traumatologa. Opinia biegłej ma kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie bowiem przedmiotem sporu między stronami pozostaje kwestia czy wnioskodawca nadal jest całkowicie niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i z tego tytułu ma prawo do renty.

W wyniku wypadku przy pracy z dnia 26 czerwca 2012 roku wnioskodawca odniósł poważny uraz ortopedyczny i był leczony operacyjnie. W ocenie Sądu opinia biegłego ortopedy jest miarodajna dla wyrokowania w sprawie. Opinia biegłej jest spójna i konsekwentna. Była poprzedzona zebraniem wywiadu medycznego od wnioskodawcy oraz analizą dostępnej dokumentacji medycznej. Biegła zbadała wnioskodawcę. Należy podnieść, że opinia nie zawiera żadnych sprzeczności oraz jest logiczna. Biegła precyzyjnie rozgraniczyła urazy odniesione w wyniku wypadku przy pracy oraz te które nastąpiły w kolejnych latach i nie miały żadnego związku z pracą oraz ich odległe następstwa. Biegła wskazała ponadto, że dla oceny stanu zdrowia wnioskodawcy po wypadku nie jest konieczne zasięgnięcie opinii biegłego z innej dziedziny medycyny. Wskazała ponadto należy, że wnioskodawca nie złożył żadnych konkretnych zastrzeżeń do tych opinii poprzestając na twierdzeniu, że nie zgadza się z opinią bo jego zdaniem jest całkowicie niezdolny do pracy. Sąd nie dopatrywał się konieczności dopuszczania z urzędu dowodu z opinii innych biegłych lekarzy. Należy dodać, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku II CR 817/73, nie publ.) W ocenie Sądu wydana w sprawie opinia jest rzetelna i dokładnie analizuje stan zdrowia wnioskodawcy.

Sąd zważył, co następuje :

Odwołanie wnioskodawcy nie jest zasadne i podlega oddaleniu. Brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji i przyznanie wnioskodawcy prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Zgodnie z treścią przepisu art.6.1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U z 2017 roku poz. 1773 ubezpieczonemu , który stał się niezdolny do pracy w skutek wypadku przy pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy . Jednocześnie przepis art.17 ustawy stanowi ,że przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z wyjątkiem art. 57 ust. 1 pkt 4 oraz art. 101a tej ustawy, z uwzględnieniem przepisów ustawy wypadkowej .

Zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 57 ust. 2 ustawy).

W oparciu o art. 12 ust. 1 ustawy emerytalnej niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

2. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

3. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Na mocy art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;

2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji, celowości przekwalifikowania zawodowego dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik Zakładu (art. 14 ust. 1 ustawy emerytalnej).

Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu, zwanej dalej „komisją lekarską”, w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia (art. 14 ust. 2a ustawy emerytalnej).

Orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie

świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust.3 ustawy emerytalnej).

Warunki wskazane w art. 57 w/w ustawy muszą być spełnione łącznie by istniały podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odniesieniu do wnioskodawcy zostały spełnione wszystkie przesłanki, z wyjątkiem ustalenia stopnia jego niezdolności do pracy. W ocenie organu rentowego wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 26 czerwca 2012 roku, do dnia 31 lipca 2020 roku. Wnioskodawca oceny tej nie podziela twierdząc ,że jest całkowicie niezdolny do pracy w związku z wypadkiem

Niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Należy mieć przy tym na uwadze, że na pojęcie niezdolności do pracy składają się pozostające w koniunkcji dwa elementy, a mianowicie element biologiczny oraz element ekonomiczny rozumiany, jako obiektywna utrata zdolności do zarobkowania. Zdolność do pracy, a zatem potencjalną możliwość wykonywania zatrudnienia ocenia się przy uwzględnieniu stopnia naruszenia sprawności organizmu, możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego z uwagi na rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 września 2015 r. III AUa 610/14, Legalis nr 1360894).

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności opinii biegłej ortopedy traumatologa Sąd ustalił, że występujące u wnioskodawcy schorzenia nie powodują całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Na skutek wypadku przy pracy wnioskodawca jest osobą częściowo niezdolną do pracy do dnia 31 lipca 2020 roku. Odniesione w późniejszym okresie czasu urazy ortopedyczne – w roku 2013 i 2014 powodują ,że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy ale nie ma to żadnego związku z wypadkiem z roku 2012.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał ,że wydana w sprawie decyzja jest prawidłowa.

Sąd Okręgowy na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.